

[**Knud Kristensen.**]

var høj, fik man ingen som helst Sikkerhed for Lettelse.

Nu ved jeg nok, at Ministeren siger: Ja, men Ejendomsskatterne er nu saadan en særlig Slags. Ja, det kan man jo godt sige. Jeg tror nu, at den praktiske Mand, naar Skatteopkræveren kommer, og han skal af med sine Penge, er temmelig ligeglad med, om det er Ejendomsskat eller personlig Skat, han skal betale; hvis han ingen Indtægter har, har han lige vanskeligt ved det. Kommunerne har selvfølgelig ikke lige saa vanskeligt ved at faa Pengene, for de har første Prioritet i Ejendommen. Men hvis man nu vil gøre den Betragtning gældende, at der kan være en vis Forskel her — og jeg benægter for saa vidt ikke, at der kan være noget deri, skønt jeg tror, at det for Skatteyderens Vedkommende er saa temmelig ligegyldigt, om det drejer sig om den ene eller den anden Skat —, synes jeg, man maa gaa ud fra et af to Standpunkter.

Enten kan man sige, at Ejendomsskatten er en Art Prioritet, og den er det urimeligt at nedsætte, for derigennem giver man Manden en Gave. Men saa er det ogsaa urimeligt at sætte den op, for saa fratager man Manden noget, som han har erhvervet sig ved Købet af den paagældende Ejendom. Man kan altsaa stille sig paa det Standpunkt, at Ejendomsskatten er en Prioritet, som vi ikke maa røre ved, og som indgaar i Ejendommen akkurat ligesom enhver anden Prioritet. Eller ogsaa kan man sige: Ejendomsskatten er en Skat, som vi sætter op eller ned under Hensyn til de Forhold, hvorunder Ejendomsbesidderen lever. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg maaske nærmest er Tilhænger af dette sidste. At sætte Skatten op i gode Tider og sætte den ned i daarlige Tider tror jeg vil være det heldigste. Men een Ting synes jeg ikke, man kan. Man kan ikke, naar der er Tale om en Forhøjelse, sige, at det er en Skat, og naar der er Tale om en Nedsættelse, sige, at det er en Prioritet, som man ikke kan røre ved uden at give Manden en Gave. Jeg synes, det er ganske umuligt at stille sig paa det Standpunkt.

Jeg ser, Lampen lyser. Jeg mente, der var tre Forslag til Behandling her.

Formanden: Nej, men det er tilladt at omtale ogsaa de to andre.

Knud Kristensen: Jeg skal saa blot ganske kort sige, at der efter min Opfattelse er tre Grundfejl ved Regeringens Forslag.

For det første gennemføres der herved en Ordning, som er alt for indviklet. Vi faar herefter tre Udligningskasser: Refusionsforbundet, Udligningsfonden og Statskassen, til hvilke vi alle skal betale, og fra hvilke vi alle faar Tilskud efter forskellige Regler, saa det er vanskeligt at se, hvad der kommer ud af det hele. Den anden Fejl er den, at Kommunerne selv kun skal betale $\frac{3}{10}$ af de Udgiftsbeløb, som de selv bevilger og har fuldt Herredømme over, hvilket opfordrer til en uøkonomisk Administration af Kommunerne. Det har vi mange Eksempler paa, og vi har ogsaa Udtalelser fra Regeringspartierne Tilhængere om, hvad det kan føre til. Den tredje Fejl er den, at man fordeler Udgifterne efter ganske forkastelige Regler, naar man ønsker en Udligning. Man bibeholder en Fordeling efter Folketal. Er der nu nogen Mening i det? Det er efter mit Skøn akkurat det samme, som hvis man paaligner Kommuneskatterne i Forhold til Familiernes Børneantal paa den Maade, at de ikke skulde betale mindre, naar de havde mange Børn, men maatte give mere, naar de havde mange Børn.

Dertil kommer, at det, at man paaligner Byrderne i Forhold til Ejendomsværdierne, bevirker, at man vælter Byrder over paa Folk uden Hensyn til Skatteevnen, og derfor bliver Resultatet saa daarligt, som det bliver.

Det har vi Eksempler paa fra den Udligning, vi allerede har, hvor vi ser, at de fattige Kommuner ved Siden af at forsørge deres egne fattige betaler Millionbeløb ind til de mere velhavende Kommuner. Københavns Kommune faar omkring ved 7 Mill. Kr. aarlig, medens fattige sønderjyske og vestjyske Kommuner betaler Tusinder af Kroner ind til Forbundet, skønt de er meget mere fattige og har meget større Udgifter i Forhold til deres Indtægter, ogsaa til Forsørgelse af de fattige.

Resultatet af Fordelingsregler, hvor Ejendomsværdier og Folketal spiller en saa afgørende Rolle, kan ikke blive andet end daarligt. Jeg skal blot minde om, at jeg allerede ved Socialreformens Gennemførelse som Ordfører for Venstre gjorde opmærksom paa, at vi var Modstandere af disse Fordelingsregler, men vi fik jo noget andet, og derfor maatte vi ogsaa tage dette. Men det var ikke, fordi vi accepterede dem som brugeligt Grundlag, og derfor har vi for saa vidt intet Ansvar for denne Bestemmelse. Vi maatte tage det onde med det gode, og det var et af de Onder, vi maatte tage med.